

Arrest

nr. 315 128 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in Pakistan geboren en groeide op in Behary Colony, Peshawar. U ging er tien jaar naar school en leerde er de stiel leerde van naaiier in een naaiatelier. In 2016 keerden u en uw familie terug naar Afghanistan. Jullie vestigden zich in Dande Bayabat (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U vond werk in het naaiatelier van K. (...), de zoon van een vriend van uw vader. Vijf dagen voor uw vlucht uit Afghanistan kreeg uw vader thuis een eerste keer bezoek van vier talibs. Hij dronk thee met hen. Twee dagen later kwamen dezelfde talibs terug langs. Ze vroegen ditmaal aan uw vader om ofwel ushr te betalen ofwel u te laten samenwerken met hen. U zou vlaggen voor hen moeten naaien. Als uw vader deze eis niet zou inwilligen, zou jullie hetzelfde lot te wachten staan als een andere familie in het dorp, van wie vader en zoon werden vermoord nadat ze geweigerd hadden om samen te werken met de taliban. Uw vader nam de bedreiging ernstig en besloot dat jullie moesten vluchten. U verliet het land in januari 2018 samen met uw vader en uw broers Ham. (...) en Has. (...). Enige tijd later werd uw oom lastig gevallen door dezelfde talibs. Hij werd geslagen en er werd naar jullie gevraagd. In Iran of Turkije verloor u het contact met uw vader en uw twee broers. In juli 2019 werd u in

Turkije door de politie opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Twee of drie dagen na uw aankomst in Kaboel, vluchtte u opnieuw met de hulp van uw oom. Begin april 2021 kwam u aan in België. Op 21 april 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat uw vader niet inging op hun eisen. Enkele maanden na de machtsovername kwamen dezelfde talibs nogmaals naar uw familie in Afghanistan. Ze vonden een foto van u en staken die in brand, waarbij ze uw moeder vertelden dat u eenzelfde lot stond te wachten.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), uw registratiekaart (PoR) van Afghaanse burger in Pakistan (origineel); uw studentenkaart van de middelbare school (origineel); een schoolcertificaat van twee scholen in Pakistan; een transitpas, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Ankara op 27 juli 2019, waaruit blijkt dat u toestemming werd verleend om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan; een attest van een workshop van Fedasil die u volgde; een document van de dienst *Rétablissement des liens familiaux* van het Rode Kruis met betrekking tot de tracerings van uw vermiste vader en broers d.d. 26 augustus 2021; een attest van klinisch psychologe M.F. (...) d.d. 1 juli 2022 waarin zij aangeeft dat u drie keer bij haar op consultatie ging, lijdt aan een zware depressie en hoog scoort op een test die peilt naar de aanwezigheid van PTSD; en twee enveloppes waarin u uw originele taskara, uw registratiekaart en uw studentenkaart toegestuurd kreeg. Na het persoonlijk onderhoud bracht uw advocate nog enkele opmerkingen aan over de notities. Het betrof een gewijzigde datum voor uw deportatie uit Turkije (juli 2017 diende gewijzigd naar juli 2019) en een wijziging van de locatie waar uw vader en broers vermist raakten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit het door u neergelegde attest van uw psychologe d.d. 1 juni 2022 blijkt immers louter dat u lijdt aan een depressie en dat u hoog scoort op een PTSD-test. Deze mentale problematiek is evenwel niet van die aard dat er zich specifieke steunmaatregelen opdrongen in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Immers, u bevestigde uitdrukkelijk dat er in uw hoofde geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de asielprocedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, vraag 1) en uit het door u neergelegde attest blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn om doorheen de asielprocedure gehoord te worden en er coherente verklaringen af te leggen. Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het schrijven van uw advocate met een aantal opmerkingen over de notities ervan, werd voorts geen gewag gemaakt van eventuele moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien dient opgemerkt dat u slechts drie keer op consultatie ging bij uw psychologe en dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet meer in behandeling was, al mocht u een afspraak maken moest het nodig zijn (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat uw mentale problemen van invloed zijn geweest op het verloop van de procedure of op het vertellen van uw verhaal. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkingen gemaakt worden bij uw terugkeer naar Afghanistan in juli 2019. Uit de door u neergelegde transitpass blijkt immers dat u vrijwillig teruggekeerd zou zijn naar uw land van herkomst. Geconfronteerd met de vermelding dat het een vrijwillige terugkeer betrof, verklaarde u te zijn opgepakt door de Turkse politie, gevangengezet en geslagen, waarna u de keuze kreeg tussen een heel lang verblijf in de gevangenis of het tekenen van het papier voor vrijwillige terugkeer (CGVS, p. 16). Echter, indien het werkelijk om een gedwongen terugkeer gegaan zou zijn, komt het bijzonder bevreemdend over dat u tot de dag van het persoonlijk onderhoud met geen woord repte over deze episode. Zo maakte u hiervan geen melding toen u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd naar uw reisweg. U stelde enkel dat u twee en een half jaar in Turkije verbleven heeft en bij uw vrees voor een eventuele verwijdering naar een ander land verwees u slechts naar uw illegaal verblijf aldaar (Verklaring DVZ, vraag 37). Dat u nergens verklaarde dat u gedwongen naar uw land van herkomst teruggestuurd werd is weinig ernstig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband op de helling. Tevens valt op dat u bij de DVZ uw transitpass niet vermeldde toen u gevraagd werd naar dergelijke documenten en ook bij de vraag naar uw reisgegevens verwees u niet naar het feit dat u Afghanistan tweemaal diende te verlaten (Verklaring DVZ, vragen 30 en 36). Op de vraag waarom u niet gemeld had dat u was teruggestuurd naar uw land van herkomst verklaarde u overigens enkel er niet bij te hebben stilgestaan dat u dit moest vermelden (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over de reis tot België bleven bovendien vaag op een aantal punten. Zo kon u de kost van de eerste reis poging niet becijferen, noch voor uzelf, noch voor uw vader, noch voor uw twee broers, omdat uw vader dit geregeld had (CGVS, p. 12). Aangezien jullie de reis samen aanvatten kan er nochtans redelijkerwijze worden aangenomen dat u over voldoende gelegenheid beschikte om u hierover bij hem te informeren. Dat u dit niet deed is des te meer frappant daar u over het algemeen goed op de hoogte bleek van de financiële situatie van uw familie (CGVS, p. 8-10). Ook over uw tweede vlucht, die door uw oom

werd georganiseerd, kon u weinig concrete informatie aanreiken (CGVS, pp. 13-14). Voorgaande bevindingen met betrekking tot uw al dan niet gedwongen terugkeer naar Afghanistan in 2019 komen zeer bevreemdend over. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor op de helling te staan.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Er vonden immers twee gesprekken plaats tussen uw vader en de taliban en u was daarvan in kennis gesteld. Over de inhoud van deze gesprekken bleef u echter erg vaag. Zo werd u aangaande het eerste gesprek gevraagd welke exacte woorden de taliban gebruikt hadden, maar u wierp op dat u er niet bij zat en uw vader ook niets tegen jullie zei (CGVS, p. 19). Aangaande het tweede gesprek van de taliban met uw vader gaf u mee dat uw vader na hun vertrek de hele familie bijeen riep en jullie op de hoogte bracht van de inhoud van dat gesprek (CGVS, p. 3). Er mag bijgevolg wel verwacht worden dat u zicht zou hebben op de concrete eisen van de taliban ten aanzien van u en de samenwerking die ze met u wilden, hetgeen niet het geval is. Gevraagd hoe de taliban gezegd hadden dat u voor hen moest naaien, antwoordde u enkel dat u vlaggen enzo, en kleren zou moeten naaien, en er nog andere eisen konden worden gesteld zoals naar de frontlinie komen en daar helpen (CGVS, p. 20). Gevraagd of u dan met hen mee moest, antwoordde u dat u zelf niet wou en jullie op tijd konden vertrekken, waarna de vraag opnieuw geformuleerd werd en u antwoordde dat personen niet direct worden meegenomen. De vraag werd nogmaals herformuleerd, namelijk of de taliban wilden dat u aansloot en bij hen kwam leven, maar daarop antwoordde u dat zoiets niet was gezegd, dat ze enkel met u wilden samenwerken en u niet precies wist wat ze bedoelden (CGVS, p. 20). Daarop werd u gevraagd of het kon zijn dat ze u gewoon vlaggen zouden laten naaien in uw atelier, u antwoordde dat ze misschien met vlaggen wilden beginnen en achteraf zouden vragen om deel te nemen aan gevechten tegen de overheid. Het blijft aldus bij loutere veronderstellingen. Gevraagd of u niet meer vragen had gesteld aan uw vader tijdens jullie (gezamenlijke) reis, gaf u bovendien aan dit niet gedaan te hebben: jullie hadden niet over die dingen gesproken (CGVS, p. 19). Dit is niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met zijn vlucht of zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat u dit niet gedaan heeft, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband danig op de helling.

Voorts blijkt ook uw overige verklaringen betreffende de taliban dat er aan uw vluchtrelaas maar weinig geloof gehecht kan worden. Gevraagd of uw medeaandeelhouder en collega-naaier K. (...) ook door de taliban werd benaderd om voor hen te naaien, kon u enkel zeggen dat hij over dergelijke zaken nooit met u sprak, dat u niet wist of hij dergelijke problemen had meegemaakt en dat u snel uit uw land was vertrokken (CGVS, p. 23). Het is merkwaardig dat jullie, als medeaandeelhouders – jullie waren elks voor de helft eigenaar van jullie zaak (CGVS, p. 8) –, dergelijke onderwerpen niet zouden hebben besproken. Nog merkwaardiger is het feit dat u na uw vertrek geen contact meer met hem had, zeker gezien de familiale vriendschapsbanden die aan de basis van jullie samenwerking lagen (CGVS, p. 7 en 23). Dat u niet schijnt te weten wat gebeurde met uw atelier, waarvoor u zo'n half miljoen roepies betaalde om zich in te kopen (CGVS, p. 8), is niet aannemelijk. U vertelde dat u dacht dat uw oom iets regelde, maar meer specifieke informatie heeft u er niet over (CGVS, p. 23). U heeft nochtans geregeld contact met uw moeder en oom – u hoorde ze nog twee tot drie weken voor het onderhoud (CGVS, pp. 10-11) – en was bijgevolg in staat om u hierover naar behoren te informeren, hetgeen redelijkerwijs verwacht kan worden. Ook deze vaststellingen betreffende uw naaiatelier en uw zakenpartner doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Daarnaast kan er nog gewezen worden op uw verklaringen aangaande een precedent waarbij de taliban een vader en zijn zoon zouden hebben vermoord omdat ze niet ingingen op hun rekruteringsseis. U beweerde dat het voorval zich vier maanden voor uw vertrek voordeed, en vader en zoon in de regio bleven, wat hen het

leven kostte (CGVS, p. 19). Ten eerste is het treffend dat als iets dergelijks daadwerkelijk gebeurd was in uw klein dorp, uw vader na het eerste bezoek van de taliban toch niet onmiddellijk maatregelen zou getroffen hebben om u veilig te stellen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de vraag of dat niet raar is, antwoordde u dat jullie de eerste keer nog niet met de dood bedreigd waren geweest (CGVS, p. 20). Deze uitleg houdt geen steek. Zoals hierboven aangestipt, wist u aanvankelijk niets te vertellen over dit eerste gesprek tussen de taliban en uw vader, u was er immers niet bij. Bovendien vertelde uw vader er ook niet over aan u (CGVS, p. 19). Uw rechtvaardiging voor de afwachterende houding van uw vader overtuigt aldus geenszins. Daarnaast, gevraagd waarom de taliban bij deze precedent precies de zoon hadden gewild, gaf u toe dat niet te weten. Gevraagd of de zoon iets speciaals kon, zei u niet op de hoogte te zijn. Verder gepeild naar zijn specifieke vaardigheden die hij door studie had kunnen bekomen, beweerde u dat niet te weten, hem maar heel af en toe te zien in het dorp, niet te weten hoe lang hij had gestudeerd. Geconfronteerd met het feit dat er verwacht werd dat u er meer over wist – uw dorp is immers een klein dorp – wierp u op dat u de hele tijd met uw eigen werk bezig was en weinig tijd had om met de mensen te praten (CGVS, pp. 19-20). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Indien de taliban werkelijk overging tot een dergelijke vorm van gedwongen rekrutering in uw dorp, kan er gelet op uw persoonlijke problemen met de taliban verwacht worden dat u zich in dit verband zou informeren. Bovenstaande vaststellingen doen bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat de taliban u persoonlijk wilden rekruteren om voor hen te naaien. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de rekruteringseis van de taliban kan er aan uw problemen met de taliban evenmin nog geloof gehecht worden. Dit wordt verder onderbouwd door volgende vaststellingen.

Zo verklaarde u dat uw moeder en oom na uw vertrek nog tweemaal huisbezoek zouden hebben gekregen van de taliban. Het eerste huisbezoek van de taliban, waarbij uw oom werd geslagen, meldde u evenwel niet bij de DVZ, noch bij de aanvullingen welke u maakte bij het begin van het persoonlijk onderhoud (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ; CGVS, p. 2). Nochtans zou dit redelijkerwijs verwacht kunnen worden. Frappant is voorts ook dat u een totaal gebrek aan kennis toonde van de taliban betrokken bij dit incident. Hoewel u zelf aangaf dat dezelfde personen, dezelfde groep talibs betrokken waren, kon u niet antwoorden op de vraag welke talibs het waren, omdat u er zelf niet bij was (CGVS, p. 22). Gevraagd of uw oom ze kende, herhaalde u dat het om dezelfde personen ging als de eerste keer, maar u hun naam niet kende en uw oom er niets over had gezegd (CGVS, p. 22). Gevraagd of jullie er informatie over opzochten, antwoordde u andermaal dat uw oom hun naam niet kende, en het de vier zelfde personen betrof als in het verleden (CGVS, p. 22). Het tweede huisbezoek waarbij uw foto in brand werd gestoken en dat plaatsvond na de machtsovername van augustus 2021, meldde u evenmin tijdens uw onderhoud bij de DVZ op 28 januari 2022. U gaf zelf nochtans duidelijk aan dat het tweede huisbezoek dateerde van na de machtsovername en voor het interview (CGVS, p. 4). Gevraagd naar een precieze datum gaf u later nogmaals te kennen dat het voorval dateerde van voor het DVZ-interview (CGVS, p. 22). Het is niet aanvaardbaar dat u dergelijk belangrijk element uit uw relaas niet aanbracht bij de DVZ, des te meer daar u, zoals eerder gesteld, geregeld contact had met uw familie. Bovendien bleek u over dit incident geen kennis te hebben van de betrokken talibs die gewapend bij uw moeder en oom kwamen. Gevraagd naar wie ze waren, zei u dat ze die mensen niet herkend hadden en dat u het niet wist omdat u er zelf niet was (CGVS, p. 22). Gevraagd of uw moeder iets vertelde over wie ze waren, verklaarde u dat uw moeder niet wist wie ze waren maar uw oom wel zei dat het dezelfde mensen waren, dezelfde groep als diegene die hem hadden aangevallen en geslagen (CGVS, p. 22). Volgens uw vluchtrelaas zou uw familie bijgevolg tot vier maal toe door dezelfde vier talibs zijn lastig gevallen. Het is weinig aannemelijk dat u over de vier talibs betrokken bij deze vier opeenvolgende incidenten zo weinig informatie kon verstrekken. Bovendien waren ook uw verklaringen met betrekking tot de foto die de taliban verbrand zouden hebben weinig overtuigend. Gevraagd of er nog foto's lagen van andere familieleden, gaf u aan dit niet te weten, maar u verklaarde dat de taliban u hadden herkend op de foto. U had hen immers thee gebracht bij het eerste bezoek aan uw vader (CGVS, p. 23). Dat de taliban u zouden herkennen op een foto omdat u hen bijna vier jaar voordien – u verliet Afghanistan begin 2018 en uw foto werd door de taliban verbrand enkele maanden na de machtsovername in augustus 2021 – tijdens een gesprek met uw vader thee gebracht zou hebben, is in alle redelijkheid weinig aannemelijk. Of uw naam werd gezegd door de taliban tijdens de bedreigingen die aan uw adres werden geuit bij dit tweede bezoek na uw vertrek wist u ook niet (CGVS, p. 22). Ook deze vaststellingen betreffende de problemen die uw familie na uw vlucht gekend zou hebben met de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bommbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en

humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_ecOnomic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. In dit verband kan er opgemerkt worden, ofschoon u er zelf met geen woord over repte doorheen uw asielprocedure, dat uw advocate aan het einde van uw persoonlijk onderhoud aanhaalde dat als u zou moeten terugkeren uw verwestering een belangrijk punt bij de beoordeling van uw verzoek was (CGVS, p. 25). Gevraagd om dit concreet te maken werden algemene elementen aangehaald over de perceptie van terugkeerders en over de waarneembaarheid van verwestering. Concrete argumenten met betrekking tot uw specifieke en persoonlijke situatie bleven echter uit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande argumenten niet ombuigen. Uw taskara, uw registratiekaart van Afghaanse burger in Pakistan, uw studentenkaart van de middelbare school en schoolcertificaat uit Pakistan getuigen van uw identiteit en uw langdurige verblijf in Pakistan. Dit staat in deze beslissing niet ter discussie. De twee enveloppes getuigen ervan dat deze documenten u werden toegezonden, maar voegen verder geen informatie toe. Het attest van een workshop die u volgde van Fedasil "Belgique mode d'emploi" getuigt van activiteiten die u in België volgde. Dit attest is evenwel niet relevant voor de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Afghanistan. Het document van de dienst *Rétablissement des liens familiaux* van de Croix-Rouge met betrekking tot de tracerings van uw vermiste vader en broers attesteert van uw poging vanuit België uw vader en broers op te sporen. De opsporingsactie wordt weliswaar op basis van uw verklaringen geïnitieerd en levert op zich geen enkel bewijs van jullie problemen met de taliban en jullie gezamenlijke vlucht uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn kwetsbaarheid. Dienaangaande doet hij gelden:

"De verzoeker kan niet begrijpen dat aan hem geen bijzondere procedurele noden werden toegekend. Immers legde hij documenten neer die zeer duidelijk zijn: hij lijdt aan een zware depressie en aan PTSD.

Er wordt van de verzoeker verwacht dat hij zelf aangeeft wanneer zijn depressie en/of PTSD het hem moeilijk maken het interview verder te zetten. Dit is een zeer moeilijke taak die enorm veel zelfkennis vereist, evenals een grondige kennis van depressies en PTSD.

De verzoeker had gehoord moeten worden door een protection officer die een speciale training kreeg om personen die aan deze aandoeningen leiden te verhoren. Aangezien dit niet gebeurde, voldeed de verweerder niet aan haar zorgvuldigheidsplicht."

Vervolgens tracht verzoeker de motieven te weerleggen op grond waarvan er in de bestreden beslissing wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag (verzoekschrift, p.6-12). Daarbij gaat hij achtereenvolgens in op zijn deportatie naar Afghanistan en reis naar Europa, zijn vrees voor gedwongen rekrutering en zijn problemen met de taliban.

Daarna gaat verzoeker in op (informatie over) de situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, alwaar hij het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht, en op de impact van zijn verblijf in Pakistan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (verzoekschrift, p.12-17).

Verzoeker zet verder uitgebreid uiteen, aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest te worden geëxecuteerd of vervolgd omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering (verzoekschrift, p.17-30).

Verzoeker concludeert dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij wijst daarbij op: "(1) het feit dat hij reeds meer dan drie jaar geleden zijn land verliet, en dat hij al ongeveer twee

jaar in België doorbracht (2) de integratie van de verzoeker in België, onder meer door zijn werk voor Post NL te Geel, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) zijn herkomst uit het district Surkh Rod in Nangarhar (4) het feit dat hij geboren en getogen is in Pakistan (5) het gegeven dat hij meer tijd doorbracht in België dan in Afghanistan en (6) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te "verwestern" of minstens als "verwesterd" beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen "margin of error" en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden."

Verzoeker gaat voorts in op de situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij wijst op de richtlijnen van UNHCR, en verwijt verweerder dat met deze richtlijnen geen rekening werd gehouden. Ook wijst hij op en citeert hij uitgebreid uit algemene landeninformatie, verwijt hij verweerder dat deze niet mocht verwachten dat hij zou aantonen welke impact de machtsvername heeft op zijn individuele situatie en stelt hij dat het voor hem niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, tracht verzoeker vervolgens aan te tonen, aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie, dat de precaire humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan overwegend toe te schrijven zijn aan de handelingen van de taliban en aanleiding kunnen geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van voornoemd wetsartikel (verzoekschrift, p.36-53).

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst verzoeker op en citeert hij uit rechtspraak en algemene landeninformatie (verzoekschrift, p.54-65). Ook gaat verzoeker in op (informatie over) de situatie onder en de gepleegde mensenrechtenschendingen door het talibanregime (verzoekschrift, p.65-70). Verder wijst hij op zijn persoonlijke omstandigheden als jonge man die al ruime tijd in Europa verblijft en die het grootste deel van zijn leven in Pakistan verbleef.

Verzoeker gaat nog in op rechtspraak van het EHRM en rechtsleer en stelt dat indien de vluchtelingenstatus niet zou worden toegekend, er moet worden vastgesteld dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"- In hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 30 november 2022 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens een bundel algemene landeninformatie (bijlagen 3-18) de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"19. Foto's overleden vader.

20. Familiefoto.

21. Identiteitskaart vader."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 19 september 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft een aantal foto's en video's van en met zijn ex-vriendin die onder andere op een muziekfestival genomen zijn, (een stukkenbundel inzake) zijn aanvraag 9bis, een uittreksel van zijn TikTok, een aantal medische documenten en foto's uit Peshawar in Pakistan en een aantal Pakistaanse verblijfsdocumenten van zijn familieleden.

Verzoeker stelt inzake zijn familie:

"Nadat het lijk van de vader van de eiser werd in 2022 teruggevonden, heeft de familie van de eiser besloten om terug naar Pakistan te keren. Zij waren nog in het bezit van een majid card die verlopen was maar dit bleek genoeg te zijn om in het land semi-illegaal te verblijven.

De eiser legt kopie van deze verblijfskaarten en van medische stukken die bevestigen het verblijf in Pakistan. Hij legt evenals foto's van zijn familie in Peshawar.

Hij legt evenals de Pakistaanse verblijfskaarten van zijn tante, oom en neven die ook in Pakistan verblijven.

Dit element is van belang, gezien dit toont dat de eiser geen netwerk heeft in Afghanistan om zich terug te vestigen.”

Verder vestigt verzoeker de aandacht op zijn mate van en inspanningen tot integratie in België, zijn voormalige relatie met een meisje dat niet altijd een hoofddoek droeg en hun bezoek aan een muziekfestival, zijn activiteiten op de sociale media, zijn tewerkstelling en verblijf in België en de leeftijd waarop hij in België aankwam. Verzoeker betoogt vervolgens:

“Dankzij zijn werk in België en de drie jaren die hij hier doorbracht, en gelet op het feit dat hij in België aankwam op relatief jonge leeftijd en aldus een groot deel van zijn vormende jaren hier spendeerde, kan er niet aan getwijfeld worden dat de verzoeker zich Belgische gebruiken en gewoonten zowel bewust als onbewust eigen maakte.

De eiser wenst te benadrukken dat door het feit dat hij voornamelijk in Pakistan heeft gewoond en nauwelijks in Afghanistan, hij werd nooit gebruikt met de Afghaanse culturele normen. Dit legt uit waarom hij in België bereid is om een Westers gedrag te houden.”

Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit een arrest dat in het verleden geveld werd door de Raad. *“Gelet op de gelijkaardige omstandigheden, is de verzoeker van mening dat dezelfde redenering ook in zijn zaak gevolgd moet worden. De verzoeker is een jongeman die na meer dan drie jaar in België goed geïntegreerd is.. Aan de verwestering van de verzoeker dankzij zijn integratie in België kan dan ook niet worden getwijfeld. Gelet op zijn profiel, m.n. zijn problemen in Afghanistan, zijn integratie in België en zijn lang verblijf in Pakistan, is de verzoeker van mening dat bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde.”*

3.2. Verweerder legt door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welk(e) bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en *in concreto* geschonden zou(den) (kunnen) zijn. Evenmin preciseert hij waaruit de schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit het door u neergelegde attest van uw psychologe d.d. 1 juni 2022 blijkt immers louter dat u lijdt aan een depressie en dat u hoog scoort op een PTSD-test. Deze mentale problematiek is evenwel niet van die aard dat er zich specifieke steunmaatregelen opdrongen in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Immers, u bevestigde uitdrukkelijk dat er in uw hoofde geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de asielprocedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, vraag 1) en uit het door u neergelegde attest blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn om doorheen de asielprocedure gehoord te worden en er coherente verklaringen af te leggen. Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het schrijven van uw advocate met een aantal opmerkingen over de notities ervan, werd voorts geen gewag gemaakt van eventuele moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien dient opgemerkt dat u slechts drie keer op consultatie ging bij uw psychologe en dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet

meer in behandeling was, al mocht u een afspraak maken moest het nodig zijn (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dan ook dat uw mentale problemen van invloed zijn geweest op het verloop van de procedure of op het vertellen van uw verhaal. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te wijzen op de neergelede documenten en op algemene wijze te poneren dat hij niet kan begrijpen dat er geen bijzondere procedurele noden werden toegekend, dat het voor hem moeilijk zou zijn om zijn problemen zelf in te schatten en dat hij gehoord had moeten worden door een speciaal getrainde interviewer, en dit zonder dienaangaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Verzoeker toont met zijn voormelde, louter algemene en ongefundeerde beweringen niet *in concreto* aan dat, waarom of op welke wijze verweerder een verkeerde inschatting zou hebben gemaakt van de door hem neergelegde documenten. Evenmin toont hij hiermee aan dat, waar of op welke wijze de door hem aangevoerde psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

4.4. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn. Hij zou zijn geboren en getogen in Pakistan maar de laatste twee jaren voor zijn vertrek in Dande Bayabat in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar in Afghanistan hebben gewoond. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, zou verzoeker zijn regio en zijn land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die aangaf te zijn geboren en getogen in Pakistan, nauwelijks of niet werd ondervraagd over zijn verblijf en zijn leven, als Afghaans vluchteling, in Pakistan.

Verder blijkt uit de inhoud van het administratief dossier dat er *prima facie* onduidelijkheid lijkt te rijzen omtrent verzoekers verblijf, gedurende de twee jaren voorafgaand aan zijn vertrek, in Afghanistan. Zo gaf verzoeker bij de DVZ aan dat hij tijdens dit verblijf woonde in de stad Jalalabad, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). In de vragenlijst gaf verzoeker echter aan dat hij in Afghanistan woonde in Dande Barakat Khan, in Surkhrod, alwaar eveneens zijn naaiatelier gelegen was (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij woonde in Dande Bayabat, een klein dorp in het district Surkhrod dat op ongeveer 15 km van de stad Jalalabad gelegen was maar stelde hij dat het naaiatelier waar hij werkte was gelegen in de stad Nangarhar (administratief dossier, npo, p.5, 7). Ook bleek verzoeker de Afghaanse kalender niet te kennen en haalde hij als munteenheid in Afghanistan aanvankelijk de roepie aan (*ibid.*, p.7-9). Voor het overige blijkt uit de inhoud van het administratief dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde over dorpen in de buurt, de ligging van zijn atelier en talibanleiders en -leden in de regio en dat hierover niet verder werd doorgevraagd (*ibid.*, p.6-10).

Ook lijkt er *prima facie* onduidelijkheid te rijzen omtrent verzoekers beweerde deportatie en/of vrijwillige terugkeer naar Afghanistan vanuit Turkije in 2019 en het document dat hij ter staving hiervan neerlegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kunnen er een aantal opmerkingen gemaakt worden bij uw terugkeer naar Afghanistan in juli 2019. Uit de door u neergelegde transitpass blijkt immers dat u vrijwillig teruggekeerd zou zijn naar uw land van herkomst. Geconfronteerd met de vermelding dat het een vrijwillige terugkeer betrof, verklaarde u te zijn opgepakt door de Turkse politie, gevangengezet en geslagen, waarna u de keuze kreeg tussen een heel lang verblijf in de gevangenis of het tekenen van het papier voor vrijwillige terugkeer (CGVS, p. 16). Echter, indien

het werkelijk om een gedwongen terugkeer gegaan zou zijn, komt het bijzonder bevreemdend over dat u tot de dag van het persoonlijk onderhoud met geen woord repte over deze episode. Zo maakte u hiervan geen melding toen u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd naar uw reisweg. U stelde enkel dat u twee en een half jaar in Turkije verbleven heeft en bij uw vrees voor een eventuele verwijdering naar een ander land verwees u slechts naar uw illegaal verblijf aldaar (Verklaring DVZ, vraag 37). Dat u nergens verklaarde dat u gedwongen naar uw land van herkomst teruggestuurd werd is weinig ernstig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband op de helling. Tevens valt op dat u bij de DVZ uw transitpass niet vermeldde toen u gevraagd werd naar dergelijke documenten en ook bij de vraag naar uw reisgegevens verwees u niet naar het feit dat u Afghanistan tweemaal diende te verlaten (Verklaring DVZ, vragen 30 en 36). Op de vraag waarom u niet gemeld had dat u was teruggestuurd naar uw land van herkomst verklaarde u overigens enkel er niet bij te hebben stilgestaan dat u dit moest vermelden (CGVS, p. 13)."

Door eenvoudigweg te herhalen dat hij niet dacht dat het van belang zou zijn om zijn gedwongen deportatie naar Afghanistan bij de DVZ te vermelden, ontkracht verzoeker deze motieven hoegenaamd niet. Indien hij werkelijk gedwongen was gedeporteerd naar Afghanistan, kon wel degelijk worden verwacht dat hij dit bij de DVZ zou hebben vermeld. Bijkomend kan bovendien nog worden opgemerkt dat het document dat verzoeker neerlegde niet enkel op het vlak van het al dan niet vrijwillige karakter van zijn terugkeer afwijkt van verzoekers gezegden. Volgens dit document zou verzoeker immers zijn geboren in 2000 in plaats van in 1997. Ook zou verzoeker volgens dit document zijn geboren in Afghanistan, terwijl verzoeker voorhoudt te zijn geboren in Pakistan. Verder strookt verzoekers naam op dit document niet volledig met verzoekers naam.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neerlegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Wat betreft verzoekers taskara, dient te worden gewezen op de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Bovendien vertoont dit document *prima facie* een anomalie daar het embleem rechts bovenaan aan de onderzijde onvolledig lijkt te zijn weergegeven en onzorgvuldig lijkt te zijn gekopieerd en geplakt op dit stuk. Ook zou verzoeker blijkens dit stuk zijn geboren in Sultanpoor, in Afghanistan, terwijl verzoeker stevast voorhield te zijn geboren in Pakistan. De registratiekaart van Afghaans burger in Pakistan lijkt, nog daargelaten de vraag naar de waarde van Pakistaanse documenten, ook onzorgvuldig te zijn opgesteld nu de vermeldingen hierop niet recht zijn uitgelijnd. Ook de zin boven de zwarte balk op de achterzijde van de kaart is onzorgvuldig opgesteld. De Pakistaanse studentenkaart betreft een stuk dat eenvoudigweg kan worden aan- en nagemaakt en waaraan slechts een geringe bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu hierop de bevreemdende melding is opgenomen dat de vinder van deze kaart verzocht wordt deze in om het even welke brievenbus te deponeren. Het schoolcertificaat uit Pakistan betreft eveneens een stuk dat eenvoudigweg kan worden aan- of nagemaakt en dat in wezen door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Opdat aan de voormelde stukken bewijswaarde kan worden gehecht, dienen zij bovendien te worden neergelegd in het kader van en te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf kunnen zulke stukken echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoeker op het vlak van zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. Uit de briefomslagen blijkt slechts dat verzoeker twee keren post ontving, een keer uit Islamabad en een keer uit Afghanistan. De overige documenten bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op de voormelde vaststellingen.

Het stuk bij het verzoekschrift, dat verzoeker omschrijft als identiteitskaart van zijn vader, gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg is het onmogelijk de inhoud van dit stuk na te gaan.

Hoe dan ook heeft dit stuk geen betrekking op verzoekers persoon en kan het dan ook geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Ook de foto's die verzoeker bij het verzoekschrift voegt bevatten, nog daargelaten dat deze eenvoudigweg in scène kunnen zijn gezet, vatbaar zijn voor manipulatie, geen garantie bieden voor hetgeen hierop wordt afgebeeld en om het even waar, wanneer en in welke omstandigheden kunnen zijn genomen, tot slot geen elementen die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De stukken die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota en die volgens zijn verklaringen de verblijfskaarten van zijn familieleden in Pakistan, foto's van zijn familie in Pakistan en medische attesten zouden betreffen, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat al deze stukken door verzoeker slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze stukken bewijswaarde. Verder dient te worden opgemerkt dat, dit gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de overige, door verzoeker neergelegde documenten, niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze stukken daadwerkelijk betrekking hebben op familieleden van verzoeker. Hoe dan ook hebben deze stukken geen betrekking op de persoon van verzoeker zelf en bevatten deze stukken in wezen geen gegevens of elementen die afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op de voormelde vaststellingen. Opdat aan de voormelde stukken bewijswaarde kan worden gehecht, dienen zij dan ook te worden neergelegd in het kader van en te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Op zichzelf kunnen zulke stukken echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoeker op het vlak van zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De overige stukken bij verzoekers aanvullende nota bevatten evenmin enig element of gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT